

Daniel Kitabı - Numara Yüz Yetmiş Dokuz

Gece Yarısı Çılgılığı ve Roma'nın Peygamberlikteki Rolü: Daniel Kitabı'nda Son Günlerin Açığa Çıkarılması

Jeff Pippenger
2024-04-09

Artık Daniel kitabı bağlamında kutsal bir zemindeyiz; çünkü yüz kırk dört bin için Gece Yarısı Çılgılığı'nı temsil eden ayetlere ulaştık. Ayetler ayrıca yükseltilem sancağın mühürlenmesini de belirtir. Bunlar, Daniel kitabının son günlerle ilgili, mührü açılmış kısmına ait ayetlerdir ve "zaman yakındır" olduğunda, on altıncı ayette lütuf kapısı kapanmadan hemen önce mührü açılan İsa Mesih'in Vahiy'nin Daniel tarafından dile getirilişini temsil eder.

On birinci bölümün on dördüncü ayetinde ifade edildiği gibi, görüyü gerçekleştiren Roma'dır; bu nedenle on birden on beşe kadar olan ayetlerde ilerlerken Roma'ya yakından bakmak önemlidir; çünkü "görü olmayınca halk mahvolur" ve eğer Yeşaya yedinci bölüm, sekizinci ve dokuzuncu ayetlere inanmazsanız, "kesinlikle sağlam duramayacaksınız."

Uriah Smith, Daniel ve Vahiy adlı kitabında bir peygamberlik kuralına en az dört kez atıfta bulunur. Bu kural, bir peygamberlik gücünün, Tanrı'nın halkıyla "bağlantılı" hâle gelinceye dek peygamberlikte tanımlanmadığını belirtir. Buna ilk atfını, Babil'in peygamberlik tanıklığına dâhil edilmesiyle bağlantılı olarak yapar.

"Yorumlamanın açık bir kuralıdır ki, uluslar Tanrı'nın halkıyla öylesine bağlantılı hale geldiklerinde, kutsal tarihin kayıtlarını tamamlamak için onlardan söz edilmesi gerekli olur; işte o zaman onların peygamberlikte anılmalarını bekleyebiliriz." Uriah Smith, Daniel ve Vahiy, 46.

En az üç defa daha, Smith kuralı ele alır ve her üçünde de Yahudilerin "ittifakı"na işaret eder; ancak bir atıfta ittifakın MÖ 162'de gerçekleştiğini belirtir, diğer iki atıf ise, Yahudiler ile Roma arasındaki "ittifakın" gerçekleşmesini MÖ 161 olarak belirleyen modern tarihçilerle uyumludur.

"Yersel hükümetlerin, Tanrı'nın halkıyla bir şekilde bağlantılı hâle gelmedikçe peygamberlikte yer almadıklarını okuyucuya hatırlatmak gereksizdir. Roma, o zaman Tanrı'nın halkı olan Yahudilerle, MÖ 161'de yapılan meşhur Yahudi İttifakı aracılığıyla bağlantı kurdu. 1 Makkabiler 8; Josephus'un Antiquities'i, 12. kitap, 10. bölüm, 6. kısım; Prideaux, Cilt II, sayfa 166. Fakat bundan yedi yıl önce, yani MÖ 168'de Roma Makedonya'yı fethetmiş ve o ülkeyi imparatorluğunun bir parçası hâline getirmişti. Bu nedenle Roma, peygamberlikte tam da keçinin fethedilmiş Makedon boynuzundan başka yönlerde yeni fetihlere doğru çıkmakta olduğu sırada yer almaktadır. Bundan dolayı peygambere, keçinin boynuzlarından birinden çıkıyormuş gibi görünmüştür; yahut bu peygamberlikte ondan bu şekilde söz edilmesi yerindedir." Uriah Smith, Daniel and the Revelation, 175.

Ancak Smith ayrıca bunun MÖ 162 yılı olduğunu da belirtir.

“Aynı güç, Mukaddes Diyarda da duracak ve onu tüketip bitirecekti. Roma, MÖ 162 yılında bir ittifak yoluyla Tanrı'nın halkı olan Yahudilerle bağlantı kurdu; bu tarihten itibaren peygamberlik takviminde seçkin bir yer tutar. Ancak Yahudiye üzerinde yargı yetkisini fiili fetih yoluyla MÖ 63 yılına dek elde etmedi; ve o zaman da şu şekilde.” Uriah Smith, Daniel and the Revelation, 259.

Ve sonra, olaya üçüncü kez atıfta bulunduğunda, yine MÖ 161 diyor.

“İmparatorluğun dünyevî olayları boyunca bizi yetmiş haftanın sonuna kadar indirmiş olan peygamber, 23. ayette bizi, Romalıların MÖ 161'de Yahudi ittifakı aracılığıyla Tanrı'nın halkıyla doğrudan bağlantı kurdukları zamana geri götürür; bu noktadan itibaren ise olayların doğrudan bir çizgisi içinde kilisenin son zaferine ve Tanrı'nın ebedî krallığının kurulmasına kadar götürülürüz. Yahudiler, Suriye kralları tarafından ağır bir şekilde ezildiklerinden, Romalıların yardımını istemek ve kendilerini onlarla 'bir dostluk ve ittifak antlaşmasına' bağlamak üzere Roma'ya bir elçilik gönderdiler. 1 Maccabees 8; Prideaux, II, 234; Josephus's Antiquities, book 12, chapter 10, section 6. Romalılar Yahudilerin talebine kulak verdiler ve onlara şu sözlerle kaleme alınmış bir ferman verdiler:—”

'Yahudi ulusuyla yardım ve dostluk ittifakı hakkında senato kararı. Romalıların hükmü altındaki hiç kimsenin Yahudi ulusuna karşı savaş açması ya da bunu yapanlara, ister onlara tahıl, gemi ya da para göndererek olsun, yardım etmesi yasaktır; ve eğer Yahudilere bir saldırı yapılırsa, Romalılar güçleri yettiği ölçüde onlara yardım edecektir; yine, eğer Romalılara bir saldırı yapılırsa, Yahudiler onlara yardım edecektir. Ve Yahudiler bu yardım ittifakına bir şey eklemek ya da ondan bir şey çıkarmak isterlerse, bu Romalıların ortak rızasıyla yapılacaktır. Ve bu şekilde yapılacak her türlü ilave bağlayıcı olacaktır.' 'Bu karar,' der Josephus, 'Yuhanna'nın oğlu Eupolemus ve Eleazar'ın oğlu Jason tarafından, Yahuda ulusun başkâhini ve kardeşi Simon ordunun komutanı iken kaleme alındı. Ve bu, Romalıların Yahudilerle yaptıkları ilk ittifaktı ve şu şekilde yürütüldü.' Uriah Smith, Daniel and the Revelation, 271.

Smith'in neden MÖ 162'yi zikrettiğini açıklamak bana düşmez; bunun bir yazım hatası olduğu yönündeki varsayımından başka bir açıklamam yok. Benim değinmek istediğim, onun şu diye tanımladığı şeye verdiği vurgudur: “yorumlamanın apaçık bir kuralı; uluslar, Tanrı'nın halkıyla o kadar bağlantı kurduklarında ki kutsal tarihin kayıtlarını tamamlamak için onlardan söz edilmesi gerekli hale gelir, kehanette anılmalarını bekleyebiliriz.” Smith bu kuralı vurgularken, Roma'nın Tanrı'nın halkıyla MÖ 161'de, yirmi üçüncü ayetteki “league”de bağlantı kurduğunu belirtir; ancak Roma'nın peygamberlik anlatısına ilk kez MÖ 200'de, MÖ 161'den otuz dokuz yıl önce dâhil edildiğini de ifade eder.

Şimdi yeni bir güç tanıtılıyor—‘halkının soyguncuları’; kelimenin tam anlamıyla, Piskopos Newton'un dediği gibi, ‘halkının kıranları.’ Uzaklarda, Tiber Nehri kıyılarında, bir krallık kendini ihtiraslı tasarılar ve karanlık planlarla besliyordu. İlk başta küçük ve zayıftı; güç ve canlılık bakımından hayret verici bir hızla büyüdü, yiğitliğini denemek ve savaşçı kolunun kudretini sınamak için oraya buraya temkinli biçimde uzanarak; ta ki, kudretinin farkına varıp, yeryüzünün ulusları arasında cesurca başını kaldırarak, onların işlerinin dümenini yenilmez bir elle ele geçirene kadar. Artık Roma adı tarih sayfasında yerini alır; dünyanın işlerini uzun çağlar boyunca yönetmeye ve zamanın sonuna dek uluslar arasında güçlü bir etki göstermeye

yazgılıdır.

“Roma konuştu; ve Suriye ile Makedonya çok geçmeden hayallerinin görünümünün değişmekte olduğunu gördüler. Romalılar, Mısır’ın genç kralı lehine müdahalede bulundular; onun, Antiochus ile Philip tarafından tasarlanan yıkımdan korunması gerektiğine kararlıydılar. Bu, MÖ 200 yılıydı ve Romalıların Suriye ile Mısır’ın işlerine yaptığı ilk önemli müdahalelerden biriydi.” Uriah Smith, Daniel and the Revelation, 256.

Roma, MÖ 200 yılında peygamberlik anlatısına ilk kez dâhil edilir ve on dördüncü ayetteki bu giriş, Daniel kitabının tamamında Roma’ya ilişkin en önemli atıftır; çünkü tam da Roma’yı görümü tesis eden simge olarak tanımlayan ayettir. Smith’in böyle bir peygamberlik kuralını vurgulayıp ardından MÖ 161 yılını belirtirken aynı zamanda Roma gücünün “giriş yaptığı” nokta olarak MÖ 200 yılını da göstermesinin nasıl mümkün olabildiği, çözmek istediğim bir sorun değil. Çözülmesi gereken bir sorum varsa, bu, Smith’in tanımladığı kuralın geçerli olup olmadığıdır. Eğer geçerliyse, o hâlde on dördüncü ayetin, MÖ 161’deki ittifaktan önce meydana gelen, Yahudilerle ilgili bir bağlantısı olması gerektiğini ileri sürerim.

On üç ile on beşinci ayetlerin ortaya koyduğu tarih, son günlerde papalık Roması’nın peygamberlik tarihine müdahil olduğu bir zamanı tanımlamakta ve bunu, o tarihte Tanrı’nın halkı olan Amerika Birleşik Devletleriyle bağlantılı olarak yapmaktadır. İsa her zaman sonu başlangıçla örneklediği için, Putperest Roma’nın tarihe girdiği MÖ 200 yılının, o tarih içinde Tanrı’nın halkıyla bir bağlantısı olmak zorundadır. Bu nedenle, Smith’in kuralına katılıyorum; MÖ 200 yılında Roma ile Yahudiler arasında doğrudan bir bağlantı bulamamış olsa bile.

On birinci ve on ikinci ayetler, MÖ 217’de, “Büyük Antiochos” olarak da bilinen Antiochos III Magnus’un komutasındaki Seleukos İmparatorluğu ile Kral IV. Ptolemaios Filopator’un yönettiği Mısır’daki Ptolemaios Krallığı arasında gerçekleşen Rafya Muharebesi’ndeki zaferi ve sonrasını anlatır. Bu savaş, Ptolemaios ve Seleukos krallıkları arasında çekişme konusu olan Coele-Suriye (Güney Suriye) ve Güney Filistin üzerindeki egemenlik mücadelesi sırasında meydana geldi. IV. Ptolemaios Filopator’un Rafya’daki zaferi, ona bir süreliğine Coele-Suriye ve Güney Filistin üzerindeki kontrolü sürdürme olanağı sağladı.

Panium Muharebesi, MÖ 200 yılında, on yedi yıl sonra gerçekleşen ve Panium Dağı Muharebesi ya da Paneas Muharebesi olarak da bilinen, Kral III. Antiokhos’un komutasındaki Seleukos İmparatorluğu ile Kral V. Ptolemaios’un komutasındaki Mısır Ptolemaios Krallığı arasında yaşandı.

Otuz bir yıl sonra, MÖ 167’de, Seleukos İmparatorluğu’nun Yahudi dini uygulamalarını bastırma ve Helenistik kültürü dayatma girişimlerine karşı bir Yahudi isyanı olan Makabiler İsyanı, bugünkü İsrail’de Yahudiye bölgesinde yer alan küçük bir kasaba olan Modein’de başladı.

Söz konusu olay, Yahudi nüfusuna katı Helenistik uygulamalar dayatan, bunlara Yahudi dinî uygulamalarının yasaklanması ve Kudüs’teki Tapınağın kirletilmesi de dahil olan, kötü şöhretli Yunan Seleukos hükümdarı IV. Antiokhos Epiphanes’le ilgiliydi. Buyruklarını zorla uygulamak için Antiokhos, Yahudi sakinleri bu buyruklara uymaya mecbur etmek üzere çeşitli kasaba ve

köylere temsilciler gönderdi.

Modein'de, Seleukos yetkililerinden biri, kralın fermanını uygulatmak amacıyla gelerek, Yahudi sakinlere pagan ritüellere katılmalarını ve Yunan tanrılarına adaklar sunmalarını emretti.

Mattathias adlı yaşlı bir Yahudi kâhini emre uymayı reddetti ve kurbanı sunmak üzere öne çıkan bir Yahudiyi ve Seleukos yetkilisini öldürdü. Mattathias ve ailesinin bu meydan okuma eylemi, Seleukos egemenliğine karşı Makabi İsyanı'nın başlangıcını işaret etti.

Mattathias ve Yahuda Makkabi de dâhil olmak üzere beş oğlu tepelere kaçtılar ve Seleukos kuvvetlerine karşı bir gerilla savaşı başlattılar. İsyân zamanla güç ve destek kazandı; bu da Seleukoslara karşı bir dizi askerî zafer kazanılmasına yol açtı.

MÖ 167 yılında Modein'de meydana gelen olaylar, Yahudi tarihinde dönüm noktası teşkil etmiş; Makabi İsyanı'nın başlangıcını ve yabancı egemenliğe karşı din özgürlüğü ile bağımsızlık uğruna verilen mücadelenin başlangıcını işaret etmiştir. Hanuka sırasında kutlanan tarihî olayı belirleyen Yerusâlim'deki ikinci mâbedin yeniden adanması ise, yirmi üçüncü ayetteki "ittifak"tan üç yıl önce, MÖ 164 yılında gerçekleşmiştir.

Kudüs'ü ve Tapınak'ı geri aldıktan sonra Makkabiler, Tapınak'ı putperest murdarlıklardan arındırdılar ve onu asıl dinî kullanımına iade ettiler. Geleneklere göre, yalnızca menorayı bir gün yakmaya yetecek kadar, kutsanmış yağdan tek bir kap buldular. Oysa, bu olaya ilişkin çağdaş bir tarihî tanık yoktur ve bu Yahudi efsanesine edebiyatta ancak altıncı yüzyılda rastlanır. Sister White, sapkın Yahudi kilisesini Katolik Kilisesi ile karşılaştırır ve özellikle her iki kilisenin de dinlerini insanî örf ve geleneklere dayandırdığını vurgular. Papalık Kilisesi'nin tarihindeki nice çeşit uydurma mucize gibi, bir günlük yağın sekiz gün sürmesi efsanesinin de tarihî bir tanığı yoktur.

Daniel kitabının on birinci bölümünün onuncu ayeti, kırkinci ayetteki üç savaşın ilkinin tanımlar; ben daha önce bunları bir soğuk savaşın üç savaşı ve aynı zamanda üç vekâlet savaşı olarak tanımlamıştım. Bir kız kardeş, bu üç savaştan ikincisi olan Ukrayna Savaşı'nı soğuk savaşlar olarak tanımlamamı sorguladı; zira onun da yerinde olarak belirttiği gibi, bol miktarda ölüm ve yıkım meydana gelmiştir. Önceki makalelerde "soğuk savaş"ın üç savaşı olarak tanımladığım şey, bu üç savaş ile Vahiy on üçteki yeryüzü canavarının tarihi boyunca meydana gelen üç Dünya Savaşı arasında bir ayırım ortaya koymak amacıyla bu terimlerle ifade edilmiştir. Bu üç savaş vekâlet savaşlarıdır ve aynı şekilde bu biçimde de tanımlanmıştır.

Bundan böyle bu makalelerde, sıcak bir savaşı soğuk savaş olarak tanımlamanın doğurduğu tutarsızlığı gidermek için, bu üç savaşı "kırkinci ayetin üç savaşı" yahut vekâlet savaşları olarak adlandırmayı amaçlıyorum. Benim tanımına göre, kırkinci ayetin üç savaşı, kırkinci ayetin bir parçası olan 1798 savaşını kapsamaz; yalnızca sonun zamanı olan 1989'dan kırk birinci ayetteki Pazar yasasına kadar uzanan üç savaşı içerir. Bu üç savaş, daha doğru olarak, kuzey kralı ile güney kralı arasındaki savaş bağlamı içinde yürütülen vekâlet savaşları olarak tanımlanır; bunlar, kırkinci ayetin tarihçesinde, Katoliklik (kuzey kralı) ile Komünizm (güney kralı) arasındaki savaşı temsil eder.

Bu üç savaşın ilki, Papalığın, vekâlet ordusu olarak Amerika Birleşik Devletleri tarafından temsil edilen güçle iş birliği yaparak 1989'da Sovyetler Birliği'ni silip süpürmesiyle, 1989'da Katolikliğin Komünizm üzerindeki zaferini ortaya koyar; ancak baş (ya da 'kale') olan Rusya ayakta kalmıştır. Mevcut Ukrayna Savaşı, Papalığın Rusya'ya karşı vekili olarak Ukrayna hükümetini kullanması ve Papalığın önceki vekâlet gücü olan Amerika Birleşik Devletleri'nin, küreselci Batı dünyasının geri kalanıyla birlikte verdiği destekle, yine Katoliklik ile Komünizm arasında bir mücadeledir. O savaş, on birinci ve on ikinci ayetlerde temsil edilir ve Komünizmin (Rusya'nın) Katoliklik karşısında üstün geleceğini bildirir.

Bu üç vekâlet savaşının üçüncüsü, on beşinci ayette Panium Savaşı olarak temsil edilmektedir. Bu savaş, Ptolemaios Krallığı (güneyin kralı) ile Seleukos Krallığı (kuzeyin kralı) arasında gerçekleşmiştir. Bu savaşta Katolikliğin vekil ordusu bir kez daha Amerika Birleşik Devletleri'dir.

1989'daki ilk savaşta, Amerika Birleşik Devletleri'nin Cumhuriyetçi boynuzunun vekil ordusu, papalık tarafından Sovyetler Birliği'nin siyasi yapısını yıkmak için kullanıldı; ancak onun başı (Rusya) sağlam bırakıldı. Ukrayna savaşı olan ikinci savaşta, Nazilerin vekil ordusu Rusya tarafından yenilgiye uğratılır. Üçüncü savaşta ise Amerika Birleşik Devletleri, papalığın vekil ordusu olarak, güney kralını yeniden yenilgiye uğratır.

Üç savaş "Hakikat"ın imzasını taşır; birinci ve son savaşlar, Amerika Birleşik Devletleri'nin galip vekâlet ordusu tarafından yürütülür. İlk savaşta Güney Kralı'nın başı yerinde bırakıldı ve üçüncü savaşta Amerika Birleşik Devletleri'nin vekâlet ordusu, Güney Kralı'nın başı hâline gelir. İkinci vekâlet ordusu aynı zamanda İkinci Dünya Savaşı'nda papalığın vekâlet ordusuydu. Her iki durumda da Nazizm'in vekâlet ordusu yenilmiştir ve yenilecektir. Üçlü birliğin tamamlandığı on altıncı ayetten önce papalık tüm düşmanlarını tamamen dize getirir.

Ptolemy [Putin], zaferinden iyi bir şekilde yararlanacak basiretten yoksundu. Elde ettiği başarının üzerine gitseydi, muhtemelen Antiochus'un bütün krallığının hâkimi olurdu; ama birkaç gözdağı ve birkaç tehditle yetinerek, hayvani tutkularının kesintisiz ve denetimsiz tatminine kendini bırakabilmek için barış yaptı. Böylece, düşmanlarını yenmişken, kötü tutkularına yenildi ve kazanabileceği büyük şanı unutup zamanını ziyafet ve sefahat içinde geçirdi.

Başarısı gururunu kabarttı, ama bu onu güçlendirmekten çok uzaktı; çünkü onu onursuzca kullanması, kendi tebaasının ona karşı isyan etmesine yol açtı.

Putin'in zaferinin onun sonunu işaret ettiğine dair ikinci bir tanıklık, Yahuda'nın güney krallığının kralı Uziah'tadır; askerî zaferleriyle kalbi kibirlenen Uziah, Ptolemy örneğinde olduğu gibi, daha sonra mabette kâhinlerin işini yapmaya kalkışmış, bunun üzerine cüzama yakalanmış ve derhal iktidardan uzaklaştırılmıştır. Putin'in Ukrayna Savaşı'ndaki zaferi, onun güneyin kralı (ateizmin kralı) olarak sonunun başlangıcını işaret eder. Onun sonu, Ptolemy örneğinde olduğu gibi, liderliği deviren bir devrimi tanımlayan, kırkıncı ayetin başlangıcındaki peygamberî güneyin kralı (Fransa) ile de örneklendi. Putin'in sonu ayrıca, liderin (Gorbachev) Sovyetler Birliği'ni feshedip hemen, ateizmin son günlerin küreselci sembolü, güneyin kralı olan Birleşmiş Milletler'de bir işe girdiği Sovyetler Birliği'nin sonuyla da temsil edildi. Putin'in Ukrayna'daki zaferinden sonra, o ayrıca

Waterloo'daki Napoleon ve onu izleyen sürgünle; yine cüzamıyla kral Uziah ve onu izleyen sürgünle; ve Ptolemy'nin sarhoş sonu ile 1989'daki Sovyetler Birliği'nin sonuyla da örneklenir.

Panium Muharebesi MÖ 200 yılında meydana geldi ve tam o yıl Roma tarihe açıkça müdahale eder. Onların peygamberlik anlatısına dâhil oluşu, on altıncı ayette temsil edilen ve MÖ 63 yılında gerçekleşen Yeruslaim'in fethinden önce gelir; o sırada Mısır'daki çocuk kralın savunucusu olduğunu ilan etmişti. Kırkıncı ayetin kuzey ve güney krallarını içeren üçüncü savaşında, papalık da tarihe yeniden müdahil olacak ve Rusya'nın koruyucusu gibi davranacaktır. Aynı zamanda, tipte Seleukos Panium Muharebesi'nde Ptolemaios'u yenmişti; böylece, kırkıncı ayetin ilk ve son savaşlarında papalığın vekil ordusu olan Birleşik Devletler'in "Mısır"ı (güney kralını) yendiği ortaya konulmaktadır.

MÖ 200 yılında, on altıncı ayetteki Pazar yasasında gerçekleşecek üçlü birlikten önce Tyre'in fahişesi zina şarkılarını söylemeye başlarken, sembolik olarak papalığı görürüz. Aynı zamanda Amerika Birleşik Devletleri, Birleşmiş Milletler üzerinde üstün gelir ve böylece on kral arasındaki başat kral olarak konumunu güvence altına alır. Pazar yasasında tamamlanan üçlü birliğin tüm dinamikleri, on altıncı ayetten önce netleşir.

Birleşmiş Milletler tarafından temsil edilen ejderha gücünün siyasal yapısı, on altıncı ayette siyasal yapısını canavara vermeyi kabul eder, ancak bunu yapmadan önce papalık ejderhanın dinini fetheder. Putperestlik bir kez daha ortadan kaldırılmalıdır. Protestanlık Reagan yıllarında, kırkıncı ayetin ilk savaşında ortadan kaldırıldı ve son Cumhuriyetçi başkanın döneminde, 508 yılında olduğu gibi, ejderhanın dini de Katoliklik dinine tabi kılınacaktır. Papalığın tahta oturtulmasına yönelik her türlü dinsel direncin ortadan kaldırılması süreci Reagan yıllarında başladı ve Trump yıllarında sona erer. Dinden dönmüş Protestanlığın Katolikliğe karşı direnci kırkıncı ayetin ilk savaşında ortadan kaldırıldı ve spiritizmin direnci kırkıncı ayetin son savaşında ortadan kaldırılacaktır.

İnsanlık tarihindeki olayların aynı karmaşık etkileşimi içinde, dinden dönmüş Protestanlık, Vahiy kitabının 17. bölümündeki on kral üzerinde dini ve siyasal otorite olarak kendisini tesis etmelidir. Böylece, Panium Savaşı, 16. ayetteki Pazar yasasından hemen önce, Amerika Birleşik Devletleri'nin Birleşmiş Milletler karşısında üstün geldiği zamanı belirlemektedir.

Peygamberliğin yerleşik bir kuralı şudur: ejderha, canavar ve sahte peygamberin her birinin kendine özgü peygamberlik nitelikleri vardır. Bu peygamberlik niteliklerinden biri, canavarın (Katoliklik) peygamberlikte daima Roma kentinde konumlandırılmış olmasıdır. Sahte Peygamber ise peygamberlikte daima Amerika Birleşik Devletleri'nde konumlandırılmıştır. Fakat ejderhayla ilgili olarak, ejderhanın peygamberlikte nerede konumlandırıldığını belirleyen özellik, onun daima hareket etmesidir. Ejderha gökte başladı, sonra Aden Bahçesi'ne geldi ve sonunda ejderha Mısır'da konumlandırılır.

Konuş ve şöyle de: Rab Tanrı şöyle diyor: İşte, sana karşıyım, Mısır kralı Firavun, kendi ırmaklarının ortasında yatan büyük ejderha; "Nehirim benimdir, onu kendim için yaptım" diyen. Hezekiel 29:3.

Kehanete göre ejderhanın yeri değişir. Yuhanna'nın zamanında, ejderhanın tahtını temsil eden makamının Pergamos'ta olduğu belirtilmişti.

Ve Bergama'daki kilisenin meleğine yaz: İki ağızlı keskin kılıca sahip olan şöyle diyor: Yaptıklarımı ve yaşadığın yeri, hatta şeytan'ın tahtının bulunduğu yeri biliyorum; adıma sıkı sıkıya bağlı kalıyorsun ve bana olan imanını inkâr etmedin; benim sadık şehidim Antipas'ın aranızda, şeytan'ın yaşadığı yerde öldürüldüğü günlerde bile. Vahiy 2:12, 13.

Putperest Roma'nın uygulaması, ilişki kurdukları bütün putperest ilahları yeniden Roma şehrine getirip onları Pantheon Tapınağı'nda temsil etmekte. Daniel'in, "mukaddes yerinin mekânı yere atıldı" diye kaydetmesinin sebebi budur. Putperest Roma'nın mukaddes yerinin bulunduğu yer, Konstantin tarafından 330 yılında yere atılan Roma şehriydi; fakat Roma'nın "içinde" bulunan mukaddes yer, Pantheon Tapınağı idi; Pan-Theon, "bütün ilahların tapınağı" anlamına gelir. Romalılar, şeytan'ın tahtının yerini Bergama'dan Pantheon Tapınağı'na taşıdılar. Sister White, putperest Roma'nın ejderha olduğunu bize bildirir.

"Böylece ejderha, öncelikle şeytan'ı temsil ederken, ikincil anlamda putperest Roma'nın bir simgesidir." Büyük Mücadele, 439.

Putperest Roma on ulusa bölündü ve Fransa, Fransız Devrimi sırasında Mısır'ın ateizmini getirdiğinde güneyn kralı oldu. 1917'ye gelindiğinde, ejderha Fransa'dan Rusya'ya geçmişti. Onuncu ayet 1989'u temsil eder ve on birinci ve on ikinci ayetler, "sınır hattı" (Rafya ve Ukrayna) savaşlarını temsil eder ve Panium Savaşı, papalığın on altıncı ayette üçlü birliği güvence altına alırken gerçekteştirdiği üçüncü adımı temsil eder. Bu, kırkıncı ayetin gizli tarihini temsil eder.

Bu incelemeye bir sonraki makalede devam edeceğiz.

İsa Sezariye Filipi [Panium] bölgesine geldiğinde, öğrencilerine şöyle sordu: "İnsanoğlu olan benim kim olduğumu insanlar kim olarak söylüyorlar?" Onlar da, "Bazıları senin Vaftizci Yahya olduğunu, bazıları İlyas olduğunu; başkaları da Yeremya ya da peygamberlerden biri olduğunu söylüyor" dediler. O onlara, "Peki ya siz, ben kimim?" dedi. Simun Petrus cevap verip, "Sen Mesih'sin, yaşayan Tanrı'nın Oğlu'sun" dedi. İsa da ona, "Ne mutlusun, Yunaoğlu Simun! Çünkü bunu sana açıklayan et ve kan değil, göklerdeki Babamdır" diye karşılık verdi. "Ben de sana şunu söylüyorum: Sen Petrus'sun ve kilisemi bu kayanın üzerine kuracağım; ölümler diyarının kapıları ona karşı üstün gelemeyecek. Göklerin Egemenliği'nin anahtarlarını sana vereceğim; yeryüzünde bağlayacağın her şey göklerde bağlanmış olacak; yeryüzünde çözeceğin her şey de göklerde çözülmüş olacak." Sonra öğrencilerine, kendisinin İsa Mesih olduğunu kimseye söylememelerini buyurdu. O zamandan başlayarak İsa, öğrencilerine Yeruşalım'e gitmesi, ileri gelenler, başkâhinler ve din bilginleri tarafından çok şeyler çekmesi, öldürülmesi ve üçüncü gün dirilmesi gerektiğini göstermeye başladı. Matta 16:13-21.